

SZEPTEMBER: Bödecs László

Szeptember 20.

Azon gondolkozom, micsoda bűn ilyen rémes, fémváz, ócska beton és üveg épületet hányni a Duna-part egyik legszebb városi szakaszára – megint egyetemre járok, egyre több és egyre nehezebb szöveget szerkesztek, olvasok, ezek járnak a fejemben valami különös, kínzó sejtés kíséretében.

Szeptember 21.

Az agyam mindehhez túl lassú, talán alkalmatlan, azért megvetem a lábam, mint ez a BME aztán MOME aztán Pázmány épület, oda nem illőn, de peckesen, ahol épp vagyok, mostanság.

Szeptember 22.

Álmomban halott voltam: A Földön elburjázott a növényzet, óriás indák lógtak a fákról, az emlősök helyett megint egyes hüllőfajok vették át az uralmat, ahogy azt a Kopernikuszi elv szerint várni lehetett.

Szeptember 23.

De prímszámok nagy titkára, a zéta-függvény nullpontjaira nem sikerült időben rájönni – nem volt többé, aki a számokkal bíbelődjön, tudatos megfigyelője nélkül az univerzum olyan magányos volt, mint aki a szerelme nélkül nézi vasárnap a naplementét.

Szeptember 24.

Ezt a napot kihagytam, úgy látszik, keddi nap volt, biztos voltam valamerre, mi történhetett?

Szeptember 25.

A kép sík terében a mélybe tartó vonalak közelítenek egymáshoz, áttörik a kép határait és látszólag a végtelemben futnak össze, az enyészpontban, hívhatjuk így.

Szeptember 26.

Az ilyen lényeges pontok felfedezése nélkül még azt is hihetnénk, hogy az életünk jobbára céltalan, kiszámíthatatlan örvény.

Szeptember 27.

Könnyű bezárni a szíved, könnyű kizárni másokat, szeretni nehéz.

Szeptember 28.

Egy idős nénit láttam az Üllőin, a fal mellett csoszogott járókerettel, valószínűleg azért, hogy oldalról is legyen támasza, éppen azon küzdött, hogy kikerülje a fal mellé állított elektromos rollert, feltűnt a járművek elemi különbsége és hasonlósága.

Szeptember 29.

A matematikát, bár nem értem, tudom miről szól, Ottlik így fogalmaz: „*matematika messze fölötte áll minden evilági és túlvilági hasznossági kritériumnak, akárcsak a művészet [...] véletlenül mind a ketten az emberiség létét, életben maradását biztosítják.*”

Szeptember 30.

Sokszor közhelyek jutnak az eszembe – az életünk nem túl egyedi, sok mindenben különbözünk másoktól, legalább annyi dologban, vagy még többen, viszont pont ugyanolyanok vagyunk.

Szeptember 12.

Szombathelyen, a könyvtárban egy évvel a megjelenése után végre bemutatjuk a második verseskötetemet, Az árvíz helyét – közös érdeklődésünk a gitárossal a Radiohead, váratlanul míg én az egyik szerelmes verset olvasom, beúsztatja a Creep akkordjait, a fejemben a szöveg, amikor a refrénhez jut: „*But I'm a creep, I'm a weirdo.*”

Szeptember 13.

Milyen szépen agonizál a megkínzott természet.

Szeptember 14.

Tegnap Ölbőn, egy félkész parasztházban, megsimogattam egy apró macskát, ami félig lelógott a néhány éve ültetett gyümölcsfáról, a telek végében hallatszott a patkacsbogása, mert a hódok lejjebb húzódtak, a közeli építkezés miatt, gátat építeni.

Szeptember 15.

Véletlenül sikerült letörölnöm az összes korábbi egy mondatot – milyen szerencse, hogy alig írtam meg párat.

Szeptember 16.

Az első nap újra az iskolában, a BME Z épületének, amit most a Pázmány bitorol, steril folyosóion keresem a férfi WC-t; nagy meglepődés, alig lehet rábukkanni, a bölcsész szakokon a lányok sokszoros túlsúlyban vannak, ilyen az esztétika is.

Szeptember 17.

Örkény novellái mesteriek, gyakran elejétől a végéig végletekig csiszolt írástechnikával vannak megcsinálva, éppen ezért a levegő hiányzik belőlük néha, hogy lélegzetet kapjon valami a logikán, vagy a szintén megérezhető, ezért kiszámítható éles váltáson kívül valami.

Szeptember 18.

Nem a hiba hiányzik, de az írói felfedezőút, az elengedés hathatós gesztusa.

Szeptember 19.

Szinopszis Szabó Róbert Csaba bányanovellájáról: az ember tíz körmével váj, hogy megtalálja az igazságot, a boldogsághoz türelem kell, elillan mint (...)

Szeptember 20.

Egy halom szén összerakva a csillére, fekete mikrokozmoszán grafitosan megcsillan a fény.

Szeptember 1.

Emlékszem az egyikre: A semmiben hinni olyan, mint nem menni el a pékségbe, aztán panaszkodni reggel, hogy nincsen a lekvár alá kenyér.

Szeptember 2.

Látom ma Garaczinál, Bartók Imrétől: Nem tudunk semmit, de a semmi tud rólunk.

Szeptember 3.

A semmi a tudatlanság fejében csücsül meg, bárgyú arcocskával.

Szeptember 4.

Az élet pedig maga a tudás – Proust szerint, azért élünk, hogy aztán, amit éltünk valamiféle regényben összerendezhessük, ha eljött az ideje.

Szeptember 5.

Végre igazi költő leszek, szabad és szegény.

Szeptember 6.

Büszkeség helyett, mostanában hálát érzek, nem azt, hogy igen, megcsináltam, hanem köszönöm, hogy túléltem.

Szeptember 7.

KérjeteK, keresseteK, zörgesseteK.

Szeptember 8.

Nagytakarítás, az egész nyár lustaságát, porát, pókhálót, szúnyogtetemeit kell eltüntetni, a mosóvíz egészen fekete lesz délutánra, de kész.

Szeptember 9.

Nagyjából egy hónapja volt a lánykérés, nem gondoltam volna, hogy mennyire nehéz kimondani ezeket a szavakat, felolvasni az erre az alkalomra írt verset – ekkorra sikerült a nyersebb részeket kiérlelni, és eladni egy folyóiratnak a szöveget, kell a falra.

Szeptember 10.

Ez legyen a vége: sosem tudva, hogy túl későn, épp időben, túl korán, a dolgok, ha megvannak, azért próbálkozni kell, ha nincsenek meg még, akkor is próbálkozni kell, próbálkozni kell, jobb ötletem úgysem támad, mi értelme, hogy ne csináljak semmit?

